

»A KAKO BI ME NESLA?« JE VPRAŠAL RAK.

»V KLJUNU.«

»MOJ OKLEP JE GLADEK,« JE REKEL RAK. »BOJIM SE, DA BI ME SPOTOMA IZPUSTILA NA TLA.«

»LE NIKAR SE NE BOJ,« GA JE TOLAŽILA ČAPLJA. »SAJ SO RIBE TUDI GLADKE, PA NISEM NITI ENE IZPUSTILA IZ KLJUNA.«

TODA RAK JE SPOZNAL NJENO ZVIJAČO. KER PA BI VENDARLE RAD PRISEL V VELIKI RIBNIK, JE ZATAJIL SVOJE NEZAUPANJE IN DEJAL:

»ZAMAN GOVORIŠ, ČAPLJA, ZAKAJ V KLJUNU BI ME NE MOGLA OBDRŽATI. ČE PA DOVOLIŠ, OBJAMEM TVOJ VRAT S KLEŠČAMI IN SE BOM TAKO SAM TRDNO DRŽAL.«

ČAPLJA NI SLUTILA, KAJ ZAMIŠLJA RAK, IN JE PRIVOLILA. RAK SE JI JE S KLEŠČAMI OBESIL NA VRAT IN ZAKLICAL:

»TOREJ DALJE!«

IN ČAPLJA JE ZLETELA Z NJIM NA DREVO, KJER JE BILA POJEDLA RIBE.

»ČIGAVE SO KOŠČICE POD DREVESOM?« JE VPRAŠAL RAK IN SE TRDNO DRŽAL S KLEŠČAMI.

»TO SO RIBJE KOŠČICE,« JE DEJALA ČAPLJA. »RIBE SEM SNEDLA IN TEBE, RAK, BOM TUDI!«

TEDAJ JE ODVRNIL RAK:

»LE POČASI, ČAPLJA! RIBE SI PREVARALA, MENE PA NE BOŠ. ZAPOMNI SI: STISNEM KLEŠČE, KI OBJEMAJO TVOJ VRAT, IN PO TEBI BO!«

IN KAKOR ZA POSKUŠNJO JE ZAČEL STISKATI KLEŠČE. ČAPLJA JE ODPRLA KLJUN IN PROSILA:

»PUSTI ME, RAK! ODNESEM TE V RIBNIK.«

»DOBRO, ODNESI ME!«

ČAPLJA JE POSLUŠNO ZLETELA IN ODNESLA RAKA V VODO. ŠELE ZDAJ JE RAK IZPUSTIL NJEN VRAT IN IZGINIL V RIBNIKU.

Mihec čestita

*Danes praznik je vsej mamici,
danes, mama, je tvoj god.
Tale šopek sem prinesel,
mamica, li veš od kod?*

*Ž očkom sva cvetlic vsejala,
ko skopnel je zadnji sneg,
tam na gredi ob potočku,
kjer je najbolj sončen breg.*

*Očka naš zelo te ljubi,
Mišec tvoj te rad ima,
jaz in očka ti želiva
srečo vsó iz dna srca.*